

Sygn. akt II W 1926/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2018r.

Sąd Rejonowy w G. - Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Sobczak

Protokolant: st. sekr. sąd. Monika Formnaiewicz

Oskarżyciel: -

po rozpoznaniu w dniach 27 czerwca 2017r., 13 października 2017r., 27 marca 2018r.

sprawy

Z. K. – s. J. i A. z d. D., ur. (...) w O., zam. (...)-(...) S., ul. (...), PESEL (...)

obwinionego o to, że:

w dniu 17.06.2016 roku około godz. 13:00 w G. na ul. (...), na parkingu przed Galerią (...), wykonując manewr cofania samochodem H. o nr rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności, doprowadzając do kolizji z zaparkowanym samochodem C. o nr rej. (...), czym stworzył zagrożenie bezpieczeństwa innych osób,

tj. o wykroczenie z art. 98 kw

orzeka:

1. Obwinionego **Z. K.** uznaje za winnego tego, że w dniu 17 czerwca 2016 r. około godz. 13:00 w G. na ul. (...), na parkingu przed Galerią (...), wykonując manewr cofania pojazdem marki H. o nr rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności w ten sposób, że nie upewnił się czy na linii ruchu jego pojazdu nie znajduje się przeszkoda, w następstwie czego uszkodził pojazd marki C. o nr rej. (...), tj. wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 3b Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 ze zm.) i za to, na podstawie art. 97 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 zł (dwieście złotych);

2. zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem opłaty oraz obciąża go zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 zł (sto złotych).

Sygnatura akt II W 1926/16

UZASADNIENIE

W dniu 17 czerwca 2016 r. około godziny Z. K. wraz z żoną udali się pojazdem typu suv, marki H. o nr rej (...) w kolorze brązowym do galerii (...) w G.. W zbliżonym czasie pojazdem marki C. nr rej. (...) udała się tam również I. F.. Tego samego dnia zakupy w galerii (...) robiła też K. J., która także udała się tam samochodem wraz z matką i synem.

dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 55v, zeznania I. F. k. 23, 56, zeznania K. J. k. 11, 60v, inf. z systemu CEP k. 13,

Z. K. i I. F. zaparkowali swoje pojazdy obok siebie. Około godziny 13.00 Z. K. wyjeżdżał z parkingu. Podczas wykonywania manewru cofania skręcał jednocześnie w prawą stronę. Nie zachował bezpiecznej odległości, w wyniku

czego prowadzony przez niego pojazd lewą przednią stroną zahaczył o tylny zderzak zaparkowanego po lewej stronie C. o nr rej (...) zarysowując go. Oba pojazdy zakołysały się

Całe to zdarzenie obserwowała K. J., która wówczas znajdowała się już wraz z matką i synem w swoim pojeździe na parkingu przed galerią (...) i oczekiwała na możliwość wyjazdu z tego parkingu. Widząc, że po tym jak doszło do kontaktu pojazdów kierujący pojazdem H. odjeżdża w kierunku wyjazdu z parkingu K. J. poleciła synowi zapamiętanie numeru, po czym na bilecie parkingowym zapisała ten numer i chciała go zostawić przy pojeździe C.. Po krótkim czasie od zdarzenia do swojego pojazdu wróciła jednak I. F.. K. J. osobiście poinformowała ją więc o zaistniałej sytuacji i przekazała spisany numer rejestracyjny pojazdu, który uszkodził pojazd I. F.. I. F. zawiadomiła o całym zdarzeniu Policję.

dowody: zeznania K. J. k. 11, 60v, zeznania I. F. k. 23, 56, dokumentacja fotograficzna pojazdu C. o nr rej (...) k.7-8, notatka urzędowa k. 5, protokół oględzin k. 6, karta parkingowa z zapisanym numerem rejestracyjnym sprawcy k. 12, zabezpieczony monitoring k. 27-28, zeznania S. H. k. 68v;

Podczas oględzin pojazdu H. o nr rej (...) dokonanych w dniu 19 lipca 2016 r. nie ujawniono żadnych uszkodzeń czy zarysowań.

dowody: wyjaśnienia obwinionego k. 35 , zeznania świadka T. K. k. 62;

Z. K. (lat (...)) jest żonaty, nie ma nikogo na utrzymaniu, wg. uzyskanych od niego informacji utrzymuje się z renty, w przeszłości był kilkanaście razy karany za wykroczenia.

dowód: dane obwinionego k. 14, notatka k. 15-16;

Z. K. nie przyznał się do postawionego mu zarzutu i wyjaśnił, że nie posiada wiedzy na temat zdarzenia, jest jedynym użytkownikiem pojazdu marki H. o nr rej (...), zaś policjant który dokonywał oględzin jego pojazdu nie zauważył na nim żadnej rysy czy uszkodzenia. Na rozprawie obwiniony wyjaśnił, że monitoring nie zarejestrował jego pojazdu czy też jego osoby na parkingu, do tego w zeznaniach świadków występują nieścisłości odnośnie opisu pojazdu, który miał uszkodzić pojazd pokrzywdzonej. Dodał, że z informacji od ubezpieczyciela wie, że jest zgłaszanych wiele podobnych sytuacji w celu wyłudzenia odszkodowań.

wyjaśnienia obwinionego k. 35, 55v;

Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom obwinionego **Z. K.** gdyż pozostawały one w sprzeczności z zeznaniami **K. J.**, która będąc przypadkowym, postronnym obserwatorem zdarzenia nie miała żadnych wątpliwości, iż wszystkie uszkodzenia stwierdzone przez funkcjonariuszy Policji w pojeździe C. (...) o nr rej. (...) powstały wskutek obtarcia przez pojazd obwinionego. Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, bowiem są one jasne i logiczne, świadek jest osobą obcą zarówno dla obwinionego jak i I. F., nie miała zatem żadnego powodu aby zeznawać nieprawdę na korzyść którejkolwiek ze stron. Do tego została pouczona o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Większego znaczenia przy (...) nie miały rozbieżności pomiędzy jej zeznaniami, a wyjaśnieniami obwinionego popartymi informacją z systemu CEP (k.13) w określeniu koloru pojazdu, który uszkodził pojazd C., gdzie pojazd obwinionego opisany został jako brązowy. Świadek konsekwentnie utrzymywała, że był to samochód koloru kawa mlekiem zatem de facto rozbieżności te ograniczały się do odmienności w zakresie opisu odcienia brązu. Określenie odcienia koloru jest zaś cechą całkowicie indywidualną i samo w sobie nie podważa wiarygodności świadka, w szczególności gdy rodzaj pojazdu i przede wszystkim numer rejestracyjny zapisany przez świadka nie budziły zastrzeżeń. Do tego zapis z systemu CEP pozostawał w analogicznej niezgodności z zeznaniami obwinionego, który z kolei utrzymywał, że należący do niego samochód jest ciemno brązowy. W sytuacji gdy oględzin pojazdu obwinionego dokonano miesiąc po zdarzeniu wiarygodności zeznań świadka nie podważała też okoliczność, że na pojeździe obwinionego nie stwierdzono uszkodzeń, gdyż miał on czas na ewentualne ich usunięcie. Do tego obtarcie pojazdu C. było na tyle niewielkie, że nie można wykluczyć, że pojazd obwinionego nie uległ uszkodzeniu. Zeznań K. J. nie podważały też wyjaśnienia oskarżonego, że parkuje on zawsze na miejscach dla niepełnosprawnych, ponieważ nie wyklucza to tego,

że pokrzywdzona mogła zaparkować obok. K. J. miejsce parkowania wskazała orientacyjnie. Co do zasady zarówno obwiniony jak i świadkowie zbieżnie wskazywali tą część parkingu, w której mieli zaparkować.

W zakresie podnoszonych przez obwinionego okoliczności, odnośnie tego, że żadne zdarzenie z jego udziałem nie zostało zarejestrowane przez monitoring na parkingu przed galerią (...) zauważyć należało, że zarówno I. F. jak i K. J. podnosiły, że zabezpieczony monitoring pokazuje okres już po zdarzeniu, nie mniej jednak zarówno z nagrania jak i zeznań I. F. wynika, że wzywała ona na miejsce zdarzenia policję, co przemawia przeciwko temu, że miałyby to być z jej strony próba wyłudzenia odszkodowania – jak to utrzymywał obwiniony. Gdyby bowiem faktycznie tak było, to nie logicznym byłoby wzywanie policji na miejsce zdarzenia w sytuacji gdy I. F. nie mogła przecież z góry zakładać błędu w zabezpieczeniu monitoringu, jak również tego, że pojazd obwinionego zostanie poddany oględzinom po miesiącu, gdzie równie dobrze można było założyć, że zostanie to zweryfikowane niezwłocznie.

Jednocześnie też Sąd nie znalazł podstaw aby kwestionować zeznania **I. F.**. Nie była ona bezpośrednim świadkiem zdarzenia, przekazała jedynie informacje uzyskane od osób postronnych, które widziały zdarzenie, w tym od K. J.. Tym samym nie budzą zastrzeżeń rozbieżności w jej zeznaniach odnośnie rodzaju czy marki pojazdu, który miał uszkodzić jej samochód. Świadek jest osobą bardzo młodą, po raz pierwszy spotkała ją taka sytuacja, zatem to logiczne, że była wówczas zdenerwowana, sama zresztą wskazała, że nie wiedziała co robić w związku z czym zadzwoniła do ojca. To naturalne, że składając zeznania mogła się pomylić odnośnie rodzaju pojazdu bądź też źle zapamiętać informacje przekazane jej od bezpośrednich świadków zdarzenia. Niezależnie od tego, zeznania bezpośredniego świadka - K. J. były konsekwentne w zakresie rodzaju pojazdu jaki miał uszkodzić samochód pokrzywdzonej.

Sąd za wiarygodne uznał również zeznania świadka **T. K.** i **S. H.**, który sporządził notatkę z miejsca zdarzenia. Świadek ten składał zeznania w oparciu o ten dokument, potwierdził, że rozbieżność w zakresie ostatniego znaku numeru pojazdu sprawcy wskazanego w notatce mogła być wynikiem zwykłej omyłki. Świadcowie ci to osoby obce zarówno dla obwinionego jak i pokrzywdzonej, które kontakt z nimi miały wyłącznie na gruncie swojej pracy zawodowej.

Sąd dał wiarę dowodom z dokumentów i protokołów zgromadzonych w toku postępowania, uznając je za w pełni wiarygodne i nie znajdując podstaw do kwestionowania ich autentyczności.

W konsekwencji Sąd doszedł do wniosku, iż przeprowadzone w sprawie postępowanie dostarczyło dowodów pozwalających na przypisanie obwinionemu sprawstwa zarzucanego mu we wniosku o ukaranie czynu.

W świetle omówionych powyżej dowodów Sąd przyjął, że zachowanie obwinionego wypełniło znamiona wykroczenia z art. 97 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 3b Ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1137 ze zm.) ponieważ w dniu 17 czerwca 2016 r. około godz. 13:00 w G. na ul. (...), na parkingu przed Galerią (...), wykonując manewr cofania pojazdem marki H. o nr rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności w ten sposób, że nie upewnił się czy na linii ruchu jego pojazdu nie znajduje się przeszkoda, w następstwie czego uszkodził pojazd marki C. o nr rej. (...).

Zgodnie z treścią art. 97 kodeksu wykroczeń podlega karze uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się m.in. na drodze publicznej, która wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie,

Z kolei art. 23 ust. 1 pkt 3b ustawy prawo o ruchu drogowym stanowi, że kierujący pojazdem jest obowiązany upewnić się, czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda, a w razie trudności w osobistym upewnieniu się kierujący jest obowiązany zapewnić sobie pomoc innej osoby.

Przechodząc do uzasadnienia kary wymierzonej obwinionemu wskazać należało, iż wykroczenie z art. 97 kw jest zagrożone karą grzywny do 3000 złotych albo karą nagany. W ramach tego ustawowego zagrożenia w niniejszej sprawie Sąd uznał, iż odpowiednią sankcją wobec obwinionego było wymierzenie kary 200 zł grzywny.

Wymierzając wobec obwinionego karę we wspomnianym wymiarze Sąd na jego niekorzyść uwzględnił uprzednią kilkunastokrotną karalność za wykroczenia drogowe oraz odjechanie z miejsca zdarzenia. Na korzyść obwinionego Sąd potraktował to, że powstałe na skutek zdarzenia uszkodzenia pojazdu C. nie były znaczne.

Wymierzona kara spełnia w ocenie Sądu wszystkie dyrektywy przewidziane w art. 33 § 1 kw. Przede wszystkim jest ona odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez obwinionego czynu zabronionego. Zdaniem Sądu wymierzona kara nie przekracza również stopnia winy obwinionego. Należy również przypuszczać, że spełni cele zapobiegawcze oraz wychowawcze w stosunku do obwinionego. Czyn, którego popełnienia obwiniony dopuścił się, z uwagi na uprzednią jego karalność za wykroczenia nie może być traktowany w kategoriach incydentu. W ocenie Sądu kara ta zdaje się wreszcie czynić zadość wskazaniom prewencji ogólnej. Z tych wszystkich względów orzeczono jak w punkcie 1-szym sentencji wyroku.

Mając na względzie, że obwiniony osiąga dochody, do tego jest posiadaczem samochodu Sąd na podstawie art.118 §1 kpw oraz art. 3 w zw. z art. 21 pkt 2 lit 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od niego opłatę w kwocie 30 zł oraz obciążył go zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 zł.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce uzasadnień;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obwinionemu z pouczeniem o apelacji;

G., dnia 17 kwietnia 2018 r.